

REGLEMENTAREA PROSTITUȚIEI ÎN ORAȘUL SEBEȘ LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XX-LEA

În diverse societăți prostituția în formă instituționalizată sau neinstituționalizată reprezintă o problemă socială angajând în discuții aspecte de ordin moral, economic, cultural sau medical. O temă mai puțin abordată în istoriografia română, prostituția reglementată în spațiul urban transilvan, necesită o abordare metodologică situată la frontiera între științe, acesta datorită și surselor care provin din registre diferite cum este cel al demografiei istorice, medicinei ori literaturii. Ancheta de față își propune să contureze din perspectiva discursului oficial, la nivel local, sistemul prostituției instituționalizate, parte a fenomenului prostituției ce cunoaște o puternică proliferare în Europa centrală și de est pe parcursul secolului al XIX-lea ca urmare a procesului de urbanizare și industrializare mai pregnant în a doua jumătate a secolului.

Impunerea sistemului reglementarist este legată de eforturile de a pune sub control prostituția, cu scopul evitării epidemiilor venerice și a reducerii fenomenului.

În primul deceniu al secolului al XX-lea orașul Sebeș era integrat din punct de vedere administrativ-teritorial comitatului Sibiu, vechile privilegii de scaun săsesc fiind pierdute odată cu reorganizarea „dualistă” din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Sebeșul avea statut de oraș cu „magistrat organizat” sau Consiliu orășenesc, ceea ce îi permitea autonomia în afacerile interne în baza legislației existente¹.

La 1910 compoziția etnică a populației era de aproximativ 60% români, 25% germani, 10% maghiari și cea confesională de 55% ortodocși, 20% evanghelici, 9% romano-catolici și respectiv 5% și 3% greco-catolici și reformați.

Sistemul reglementarist apare în Sebeș sub forma unui regulament al prostituției valabil doar pe teritoriul orașului, stabilind modul și normele de funcționare a prostituției și a stabilimentelor necesare acesteia². Motivele impunerii sistemului sunt multiple și discutabile, având în vedere că existau deja prostituate și bordeluri pe teritoriul orașului până la apariția reglementării. În aceste condiții se poate vorbi fie de o punere sub control instituțional, pentru realizarea de profituri, fie de necesități stringente ce țin de sănătatea publică, avându-se în vedere combaterea sifilisului, ori de amândouă la un loc.

Flagețul sifilisului s-a manifestat mai ales în a doua jumătate a secolului al XIX-lea în marile centre urbane ale imperiului, respectiv Viena și Budapesta, sub forma unor devastatoare epidemii de sifilis³.

Alături de cele două cauze de mai sus, trebuie avută în vedere și ipoteza unui surplus de sexualitate în oraș, care nu dispunea de posibilități „ortodoxe” de defulare, ca atare sunt semnificative câteva aspecte relevate de demografia istorică pe baza unei statistici din 1890 și a unui recensământ din 1910⁴. Analiza ilustrează două nivele, în primul rând se conturează o semnificativă creștere a populației, în 20 de ani de aproximativ 30%, creștere ce poate fi considerată un indice al procesului de urbanizare și industrializare a zonei. Al doilea nivel încearcă surprinderea unui „surplus seminal” pe baza recensământului din 1910, analizat pe categorii de vârstă, stare civilă și sexul populației.

Totalul populației era la această dată de 8504 locuitori, din care, dacă se elimină prima categorie de vârstă, cuprinsă între 1-14 ani, ce reprezenta 25%, rămâne un procent dominat de categoria de vârstă cuprinsă între 20 și 39 de ani. Populația rămasă era împărțită din punct de vedere al stării civile aproximativ egal între căsătoriți pe de o parte și necăsătoriți, văduvi și divorțați pe de alta, acest procent fiind împărțit la fel și din punct de vedere al sexului unde se constată un ușor ascendent masculin.

¹ F. Negruțiu, *Constituțiunea patriei sau drepturile și datorințele cetățenești*, Tipografia Seminarului Arhidiecezan, Blaj, 1904, p. 12.

² *Szabalyrendelet a prostitúció úgyról á SzászSzebes*, Arhiva Muzeului Orășenesc Sebeș (în continuare A.M.O. Sebeș), nr. 117, 1913.

³ M. Pollak, *Viena 1900. O identitate rănită*, Ed. Polirom, Iași, 1998, p. 146.

⁴ Jekelfalussy J., *A magyar corona országainak Hehységnevtara az országos nagy kir. Statistikai hivatal*, Budapest, 1892.

Din calcule reiese în final un procent de 40% populație masculină, din care trebuie „compartimentat” și nu exclus procentul de bărbați căsătoriți, aproximativ 20%, rămânând tot atât necăsătoriți, văduvi și divorțați. Se relevă un procent însemnat de „surplus seminal” solitar în cadrul comunității, un potențial pericol, la acesta se poate adăuga mai mult sau mai puțin și categoria bărbaților căsătoriți, având în vedere atât interdicțiile impuse de perioada de sarcină a femeii care privau soțul de contacte intime, cât și restricțiile moralei epocii privind relația de cuplu și scopul ei⁵. În acord cu morala epocii trebuie avută în vedere sexualitatea epocii și modul în care aceasta se repercutează asupra imaginii femeii.

Sexualitatea umană spre deosebire de cea specifică regnului animal strict biologică de reproducere, este marcată de influența unor factori socio-culturali și de presiunea unor norme care controlează simplele „impulsuri” canalizându-le spre căi dezirabile din punct de vedere social, astfel că la om sexualitatea poate reprezenta un scop în sine detașat de finalități procreative⁶.

Normele și regulile sociale impuse sexualității în epoca modernă, reliefează două forme principale ale acesteia, respectiv forma de manifestare ilegitimă a sexualității, reprezentată de erotism care primește un statut de anormalitate, și îmbracă prin instituționalizare forma prostituției, a doua fiind reprezentată de forma legitimă a sexualității „ortodoxe”, cu finalități procreative. Această închidere în instituții a sexualității „în epoca burgheză a represiunii”, după cum o numește Foucault, realizează, potrivit lui, o desprindere cu finalitate liniștitoare pentru morala epocii printr-o „implantare perversă a sexualității pentru o definire, cunoaștere și domesticire a ei”⁷.

Din această perspectivă, „deceța” epocii burgheze trece sexualitatea în patul conjugal sub funcția de reproducere în forma cuplului legitim și procreator, pe când sexualității nerodnice i se va conferi un statut de anormalitate. Această bipolaritate a sexualității epocii se va repercuta și asupra identității femeii, neputința de a face compatibile cele două tipuri de sexualitate și închiderea lor în instituții separate, va determina bipolaritatea femeii în epocă, fie ca madonă fie ca târfa. La baza societății burgheze stătea familia monogamă, cei ce nu se aliniau acestei ordini fiind marginalizați. În funcție de polul diurn sau nocturn atribuit, femeia epocii își ocupa rolul în societate.

Spațiul privat al familiei era patronat și se identifica cu polul madonei, ca soție și mamă iubitoare și credincioasă, sau cel puțin în acest cadru, reprezenta un model la care aspira clasa de mijloc din mediile urbane transilvane. În acest spațiu ferit de priviri se conturează imaginea „asexualată” a madonei, chiar discursul medical al epocii preciza incompatibilitatea femeii cu dorința de voluptate⁸.

Polul nocturn al femeii reprezentat de prostituată este stigmatizat la limita patologicului, fiind o versiune degradată a feminității domestice, prostituata reprezenta alteritatea sexualității legitime „ortodoxe”.

Viziunea asupra fenomenului prostituției în epocă era marcată de trei teze principale, respectiv cea a lui Bebel care aducea în discuție cauze de natură economico-sociale potrivit cărora prostituția progresează odată cu dezvoltarea structurilor capitaliste devenind o instituție necesară ca oricare alta⁹. Teza lui Lombroso referitoare la prostituție acorda prioritate factorului biologic și ereditar, potrivit căreia prostituatele își alegeau meseria datorită unor impulsuri patologice înăscute¹⁰, pe când teza freudiană situată oarecum la mijloc specifica că înclinația femeii spre desfrâu putea fi controlată doar printr-un efort educațional, dar fatalitatea se putea produce dacă instinctele și impulsurile femeii erau trezite prematur de „morbil seducției”¹¹. Având în vedere deceța epocii, regulamentul este una dintre puținele forme de discurs tolerate referitoare la voluptate. Anterior impunerii sistemului existau la nivel legislativ câteva articole de lege ce se refereau la prostituate și la tratamentul sifilisului, considerate a fi probleme de morală și sănătate publică¹².

⁵ Vári Sandor, *Alice în oglindă sau repere pentru o imagologie a femeii în mediile urbane transilvănene de la sfârșitul secolului 19*, în *Viață privată, mentalități colective și imaginar social în Transilvania*, Oradea-Cluj, 1995-1996, coord. Sorin Mitu, Florin Gogâltan, p. 288.

⁶ M. S. Rădulescu, *Sociologia și istoria comportamentului sexual „deviant”*, Ed. Univers, București, 1998.

⁷ M. Foucault, *Istoria sexualității*, Ed. Univers, București, 1996, p. 5-121.

⁸ Vári Sandor, *Ipostaze ale alterității: prostituție, sexualitate și imaginea femeii la Viena și Budapesta între 1890-1914*, în *Anuarul Institutului de Istorie din Cluj*, XXXV, 1996, p. 230.

⁹ *Ibidem*, p. 231.

¹⁰ M. Pollak, *op. cit.*, p. 148.

¹¹ *Rend es kozernölcs*, art. 81, 1879, în *Magyar törvények*, Budapest, 1907.

¹² *Kivonat törvényből*, III, év 1875, Arhivele Naționale. Direcția Județeană Alba (în continuare A.N.D.J. Alba), Fond Comitatul Alba Inferioară. Acte neînregistrate, nr. 7, dos. nr. 1, f. 41.

În analogie, se poate vedea aceeași situație și pentru România de început de secol unde exista la nivel central un articol al legii sanitare ce se referea la prostituate, consultul lor și la tratamentul sifilisului, însă adoptarea unui regulament pentru prostituție care să detalieze modul ei de funcționare era lăsată autorităților locale¹³. Prin instituționalizare sunt trasate strict relațiile noii instituții cu celelalte instituții din oraș, dar și propriile reguli de funcționare.

Organizarea instituției se face pe două paliere, primul reprezentat de municipalitate care administra „afacerea” prin intermediul unui personal de supraveghere și control format din poliție și medicii autorizați, pe al doilea palier se afla personalul supus controlului social, reprezentat de proprietarele de bordel și prostituatele lor și de prostituatele particulare. Cele două paliere se intersectează în chestiuni de morală publică, măsuri sanitare preventive și venituri. Consiliul orășenesc era forul care discuta și adopta regulamentul prostituției, la propunerea căpitanului poliției, tot Consiliul fiind cel care acorda și licențele de bordel persoanelor care primeau încuviințarea poliției. Era stabilit că acești proprietari trebuiau să fie femei, datorită unor obligații pe care un bărbat în acord cu morala epocii nu le putea îndeplini ca proprietar de bordel¹⁴. Personalul specializat de supraveghere reprezentat de poliție se implica în sistem la cel mai înalt nivel, în persoana căpitanului poliției, iar personalul de control era reprezentat de medicul orașului, autorizat special pentru prostituție.

Poliția se ocupa cu supravegherea respectării regulamentului privind bordelul, proprietarii de bordel, prostituatele din el sau cele particulare, precum și combaterea prostituției clandestine de orice formă. În acest rol de apărători ai normelor morale membrilor poliției le era interzisă, după cum reiese dintr-un statut propriu de funcționare, vizitarea sau frecventarea locurilor cu renume prost sau a persoanelor cu moravuri ușoare, altcândva decât în scop de serviciu¹⁵. Căpitanul poliției era informat când apărea în oraș o nouă prostituată, sau cineva din oraș se prostituă, pentru a o lua în evidență și să o introducă în legitimitate prin eliberarea unei autorizații profesionale de prostituare în forma unui carnet de sănătate¹⁶.

Eliberarea autorizației era precedată de un interogatoriu la poliție și un consult medical. Scopul interogatoriului luat de poliție urmărea motivele și cauzele care au determinat femeia să aleagă acel mod de viață, rezultatele urmând a se cumula pentru o constatare anuală a fenomenului, căutându-se atât motive interne ce țin de latura psihologică, cât și externe, vizând o posibilă rețea de proxenetism. Urma consultul medical pentru a se testa starea fizică a femeii și dacă era găsită aptă și îndeplinea toate cerințele primei autorizații de prostituare¹⁷.

Într-o strânsă legătură cu poliția se afla personalul medical, constituit din medicul orășenesc sau dintr-o comisie medicală în orașele mai mari. Acțiunea de control a fenomenului se desfășura pe două nivele, primul constând în vizitarea constantă a bordelurilor pentru verificarea dotării acestora și dacă îndeplinesc normele de igienă cerute, și al doilea consta în consultarea bisăptămânală a prostituatelor. Rezultatul consultației urma a să fie trecut personal de medic în carnetul prostituatei, iar pe cele găsite bolnave le declara poliției care proceda la internarea lor în spital și le confisca autorizația până la vindecare¹⁸.

Tolerat doar în această formă instituțională și discursivă, erotismul epocii determină statutul femeii prostituate care, odată cu intrarea în „breaslă”, este privată de o serie de drepturi. Acum femeia se vede supusă altor norme de sănătate și morală publică, decât cele anterioare „profesionalizării”, acest aspect reieșind dintr-o obligație a căpitanului poliției de a informa prostituata la intrarea în bordel de noul statut, dar mai ales de reinformarea „femeii” la plecarea din bordel prin renunțarea la acel mod de viață, despre drepturile ei „legale”¹⁹. Activitatea poliției consta pe lângă supravegherea fenomenului „din evidență” și în efectuarea de razii regulate pentru combaterea prostituției și a bordelurilor clandestine, în vizer aflându-se atât stabilimentele predispușe spre acest gen de activitate, ca și cârciumile, hotelurile, ori băile, cât și profesiunile de graniță ce puteau masca prostituția și anume chelnerițele, vânzătoarele de țigări sau servitoarele, de altfel în acest sens se eliberau certificate pentru fiecare meserie²⁰.

¹³ Al. A. Pretorian, *Codul ministerului sănătății și ocrotirilor sociale*, București, 1926.

¹⁴ *Szabalyrendelet a prostitúció úgyról á SzászSzebes*, art. 1, 21.

¹⁵ *Polizeistatut Mühlbach*, A.M.O. Sebeș, nr. 111, 1897.

¹⁶ *Szabalyrendelet a prostitúció úgyról á SzászSzebes*, art. 8.

¹⁷ *Idem*, art. 12.

¹⁸ *Idem*, art. 15.

¹⁹ *Idem*, art. 12.

²⁰ *Idem*, art. 16.

Prostituția se putea desfășura potrivit regulamentului, fie în bordel care era și casa particulară a proprietarei, fie în casa particulară a prostituatelor în cazul prostituatelor particulare. Stabilimentul cu prostituate putea fi deschis doar pe anumite străzi periferice nefrecventate intens de public și la depărtare de instituții publice ca școala și biserica, aceasta relevând clar stigmatul pe care îl poartă stabilimentul și prostituatele²¹. Situația *extra muros* este în acord cu ceea ce Foucault numea la morala burgheză „nimic de văzut, nimic de știut, nimic de spus”²². Această sintagmă este relevată de antiteza făcută în regulament, între spațiul limitrof al bordelului, situat *akosmia*, un spațiu al alterității cu granițe bine definite și care este destinat unei categorii specifice de populație, și care este alungat cât mai departe din spațiul securizant al identității, constituit în jurul principalelor instituții ce promovau normele de morală în epocă, respectiv școala și biserica²³.

Tot legat de bordel trebuie avută în vedere estetica exterioară și interioară, precum și atmosfera prescrisă. În ceea ce privește exteriorul, stabilimentul nu trebuia să atragă atenția prin înzestrări de genul publicității, iar ferestrele dinspre stradă trebuiau să fie acoperite cu perdele tot timpul zilei la etaj, sau să fie închise la parter cu dispozitive aferente, intrarea în bordel trebuind să se facă prin curtea interioară²⁴. Interiorul bordelului trebuia să corespundă din punct de vedere al amenajării cu această activitate, trebuind să fie înzestrat cu o sală de primire a clienților. Datele referitoare la interiorul bordelului sunt mai puține în regulamentul pentru orașul Sebeș, ele fiind relatate mai detaliat, în alt regulament, de aceeași natură, pentru Alba-Iulia²⁵. Pe lângă sala de primire se mai conturează astfel și un spațiu sanitar amenajat pentru igiena prostituatelor, care trebuia să conțină o cadă de baie și un spălător intern sau „dușul de uter”, fiecare prostituată având o cameră separată în care aceasta își putea amenaja mobilierul și lucrurile și care trebuia să conțină câteva obiecte necesare, ce trebuiau să deservească atât clientul cât și prostituata, și anume, un recipient ce trebuia să conțină pentru spălare apă caldă sau rece, prosop, săpun și ulei de migdale²⁶.

Atmosfera din cadrul bordelului era strict reglementată, căzând sub incidența moralei. Bordelul forma o unitate compactă, fiind condus de o proprietară, ce avea dreptul să stea în bordel cu familia, alături de ea mai rezidau prostituatele și un personal auxiliar, format din servitoare, ca angajate ale proprietarei²⁷. Atent selecționate de poliție, proprietățile de bordel aveau un veritabil statut de „comerciate ale viciului”, ele fiind obligate să se îngrijească de caracterul utilitarist al tranzacției erotice și de efectuarea lui în condiții igienice. Pentru „demararea” afacerii, după ce reușea să obțină licența pentru bordel, proprietara trebuia să coopteze prostituate în bordel, după o prealabilă înregistrare la poliție²⁸. După „cazare”, se stabilea de comun acord o sumă de bani pe care proprietara o percepea prostituatelor, reprezentând cheltuielile acestora în bordel, respectiv cameră, încălzire, spălătorul rufelor, iluminat și controalele medicale²⁹.

Alte atribuții ale proprietarei de bordel constau în consultarea zilnică a prostituatelor ca să le constate starea de sănătate, și în cazul în care apăreau semne de boală trebuia să le rețină de la contacte sexuale. Dacă prostituata pleca, proprietara nu o putea reține cu forța, putându-i reține doar o mică garanție stabilită anterior cu poliția, chiar dacă prostituata îi datora bani³⁰.

Regulamentul specifică existența a două categorii de prostituate, respectiv cea de bordel și prostituata particulară. Indiferent de formă, prostituatele erau tratate la fel de autorități în ceea ce privește obligativitatea înregistrării la poliție, a controalelor medicale ori a normelor morale. Diferența între ele, sau mai bine zis „ierarhizarea”, intervine când se vorbește de mediul de practicare al profesiei și de libertatea acestora. Pe când prostituata de bordel era „angajată” madamei cu o libertate de mișcare restrânsă la universul bordelului, respectiv camera de primire a clienților, prostituata particulară își permitea să ia inițiativa unui alt mod de racolare, deținând un imobil propriu, adaptabil unor condiții mai rafinate și care se preta unei mai mari discreții. Aceasta diferențiere-ierarhizare între cele două tipuri de prostituție este ilustrată și într-un studiu ce încearcă să surprindă tranziția spre un alt tip de senzualitate, ce se produce la cumpăna dintre secole, tranziție ce se traduce prin

²¹ Idem, art. 5.

²² M. Foucault, *op. cit.*, p. 8.

²³ T. Nicoară, *Introducere în istoria mentalităților colective*, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj, 1998, p. 206.

²⁴ *Szabalyrendelet a prostitúció úgyröl á SzászSzebes*, art. 5.

²⁵ *Bordely törvény Gyulaféhevár*, A.N.D.J. Alba, Fond cit., nr. 7, 1880, dos. nr. 20, f. 1-20.

²⁶ Idem, art. 5, 6.

²⁷ *Szabalyrendelet a prostitúció úgyröl á SzászSzebes*, art. 7.

²⁸ Idem, art. 8.

²⁹ Idem, art. 9.

³⁰ Idem, art. 10.

descentralizarea prostituției de bordel și proliferarea celei ascunse și particulare, practică într-un spațiu mai apropiat interiorului și cotidianului burghez³¹.

Orice tip de prostituată, pentru a-și putea practica meseria legal, trebuia să obțină un carnet de sănătate ce reprezenta și autorizația de prostituare. Actul conținea numele, vârsta, părinții ori rudele, ocupația anterioară și gradul de cultură, fiind specificat de asemenea și locul în care „profesa”. În legislația statului maghiar vârsta minimă pentru practicarea prostituției era de 17 ani, vârstă întâlnită și în regulamentele din Alba Iulia, Aiud ori Abrud. În Sebeș însă, pentru a se putea deveni prostituată, vârsta minimă acceptată era de 20 de ani împliniți, alături de această condiție fiind nevoie și de aprobarea scrisă din partea tutorilor, prin care aceștia trebuiau să își dea acordul pentru alegerea de către femeie a modului respectiv de viață. Prevederile reflectă statutul femeii în epocă, dar mai ales particularismul moralei din Sebeș, prin care decizia de prostituare nu aparținea femeii, pe lângă faptul că dacă aceasta îi era permisă o putea face târziu.

Funcționarea instituției era condiționată de prevederi și aspecte de ordin moral, medical și economic. Normele morale se răsfrângeau în special asupra stabilimentelor și locatelor și a contactului acestora cu spațiul public.

Neputința de a eradica flagelul prostituției din spațiul public al „identității” a impus construirea unui spațiu special, delimitat de granițe care să-l izoleze, spațiu cu care s-au stabilit reguli de contact. Pe lângă marginalizarea bordelului, s-a prescris și atmosfera din el, fiind interzis orice afrodisiac ca și muzica ori alcoolul, sau orice fel de distracție, în același timp procedându-se la o atentă supraveghere a timpului și a cheltuielilor clientului din bordel.

Bordelul este oarecum prezentat ca un mijloc de eliberare sănătos și discret în care să se poată deversa dorințele irepresibile, în condiții lipsite de erotism și într-un timp prea scurt pentru o efuziune sentimentală. Se conturează astfel într-un mod practic o hazna seminală cu un rol strict utilitar unde bărbații se puteau ușura fără a contracta obligații ori să atenteze la ordinea socială. Vălul invizibilului se coboară și asupra prostituatelor, prin interdicția de a apărea îmbrăcate indecent în public, ori prin apariția la geamurile bordelului cu un comportament „agresiv”. În același spirit utilitar vin și normele de igienă aplicate stabilimentului și prostituatelor, dorindu-se atât un spațiu curat cât și un control strict al locatelor, cu referiri speciale la prevenirea sifilisului. Alături de morală și igienă, economicul ocupă un aspect important în peisajul instituțional. Practic, prin punerea sub control financiar a bordelurilor și a prostituatelor, se asigura o nouă sursă de venituri pentru oraș.

Se plătea pentru fiecare licență de bordel Consiliului orașenesc, atât la eliberarea ei, cât și ulterior, un impozit anual. Medicii orașului ce controlau bordelurile semestrial și consultau prostituatetele bisăptămânal erau de asemenea plătiți la fiecare acțiune. Poliția primea pentru întocmirea registrelor de bordel de la fiecare prostituată care intra în bordel o sumă modică, sumele mai mari proveneau de pe urma amenzilor stipulate de regulament. Autoritățile și-au îndreptat atenția mai mult asupra proprietarei de la care proveneau principalele sume și mai puțin asupra prostituatei căreia i se aplica în caz de abatere repetată închisoarea.

Ținând cont de aceste aspecte, se poate spune că moralitatea epocii tinde să controleze și să normalizeze conduita sexuală prescrisă de normele unei societăți, cum este cazul sexualității biologice normalizate prin căsătorie, dar poate și să stigmatizeze conduitele care sunt proscrie, dar acceptate de standardele culturale, cum este cazul voluptății stigmatizate moral, dar tolerate cultural, toleranță deschisă de modernitate și controlată prin reglementare. Apărând ca singura formă discursivă legitimă a sexualității în epocă și îmbinând toleranța cu utilul, regulamentul prostituției prefigurează în peisajul urban acea instituție probabil indispensabilă datorită apariției, aruncată în invizibilitate, dar acceptată, reprezentând o supapă securizantă și sănătoasă ce poate fi considerată o adevărată anexă seminală în care se topește dorințele și frustrările masculine ale orașului.

LUCIAN DĂRĂMUȘ
Universitatea „1 Decembrie 1918”
Alba Iulia

³¹ Vári Sandor, *op.cit.*

REGULATED PROSTITUTION IN SĒBEȘ (ALBA) AT THE BEGINNING OF THE 20TH CENTURY

SUMMARY

The purpose of this study is to present the general aspects of the regulated Prostitution system. The analysis is based on the local law regarding prostitution and the brothel, seen in connection to the structure and the evolution of the population of the town. The new institution was put under the control of the local authorities, represented by the police and by the medical staff, whose purpose was to prevent venereal diseases and epidemics.

The purpose of the study was to discuss the existence of a hypothetical surplus of sexuality, which did not have enough orthodox possibilities to express. The regulated system sought to solve this problem using strategies and tools, which combined in a convenient mode the utilities and tolerance, at the same time paying attention to the moral, economic, and medicinal aspects of the epoch.

Finally, the system strategy was to build a sexual institution, where males could drop their frustration for the sake of the town' "security".